

Всеки път, когато Андрю Блейк прекрачваше прага на ресторант „Браунинг“ в квартала Сейнт Джеймз, изпитваше рядко срещаното удоволствие, че се намира на място, което не се е изменило много от времето на младежките му години. Същите масивни врати с резбовани декорации, инкрустирани с цветни стъкла, излъсканите до блясък медни перила, вежливият поздрав на метрдотела Терънс, който работеше тук вече осма година... И всичко това, обгърнато в класическия интериор от тъмночервено кадифе и изящни, неподатливи на времето дървени мебели. Точно тук той обядваше два пъти месечно с приятеля си Ричард Уорд. Но този път Андрю бе пожелал да се срещнат, преди да е изтекъл традиционният петнайсетдневен срок...

Във възрастта, когато мъжете се сприятеляват с много свои връстници, които срещат из всевъзможни клубове, един от друг по-необичайни или претенциозни, Андрю си позволяваше лукса да има истински приятел още от ученическите години.

Терънс го посрещна с думите:

- Господин Уорд е вече тук. Ще ви заведе до масата ви.

Това се случваше толкова рядко, че Андрю дори не се учуди. Последва го по петите, като се стараеше да не закачи нещо по пътя си. Терънс ловко се промъкваше между заетите вече маси. Стори му се, че пътеките не бяха широки, както едно време. А може би той вече не беше толкова гъвкав?

„Браунинг“ имаше една архитектурна особеност. Ресторантската част беше изградена около обширна централна зала, около която бяха разположени сепарета, където човек можеше да хапне на спокойствие, без да е напълно откъснат от общата среда. В едно от тях го очакваше приятелят му.

Двамата мъже се прегърнаха.

- Е? – попита Блейк. – Как мина галавечерята?

- Докато бях на подиума, имах чувството, че произнасям надгробното ти слово, и се усетих малко странно. Все пак можеше да дойдеш...

- Надгробното ми слово? Има да почакаш. Ако е истина, че Бог прибира първо най-добрите, аз рискувам да остана сред последните...

- Много си се издокарал – отбеляза Уорд. – Радвам се да те видя така.

Настаниха се.

- Как е Мелиса? – попита Блейк, докато разгръщаше менюто.

- В момента е в Ню Йорк с приятелка, не зная точно коя. Обикалят галериите с надежда да открият подходящи картини за една къща в провинцията. Добре че не е нашата... Както и да е – пак нищо няма да си купят, освен чифт обувки, с които ще излязат най-много по веднъж. На какво дължа удоволствието да те видя толкова скоро? Да не би медицината да се е добрала и до теб? Да не би най-

накрая лекарят да ти е съобщил същите лоши новини, каквито съобщава и на нас, останалите простосмъртни? Добре дошъл в клуба, друже!

Блейк не реагира. Уорд се наведе към него с лукава усмивка.

- Не ми казвай, че си ходил на проктолог. Би било прекалено хубаво! Хванах се на бас със Сомърс на една бутилка, че ще те сполети нещо такова до края на тази година...

Внезапно Блейк вдигна поглед към приятеля си.

- Ричард, взех решение.

Уорд замълча, докато осмисли думите му.

- Каза ли на Сара?

- Дъщеря ми живее на десет хиляди километра оттук и единственият човек, който вече има значение за нея, е съпругът ѝ инженер. Въобще не я е грижа за мен.

- Но когато се срещнах с нея миналия месец, тя се тревожеше за състоянието ти. Аз съм само неин кръстник, но кой знае защо я виждам по-често от собствения ѝ баща...

Блейк извърна поглед и се задълбочи в менюто. Уорд мълчаливо се съгласи да сменят темата на разговора.

- Не се мъчи, вече направих поръчката – каза той.

- Защо?

- Защото винаги се колебаеш в продължение на часове и накрая си поръчваш същото като мен. Реших, че можем да спестим малко време.

Андрю сякаш въобще не го чу. Погледна събеседника си отново, този път с известно безпокойство.

- Успя ли да свършиш това, за което те помолих?

Уорд умишлено повиши глас:

- Ако ще си опъваш кожата на лицето, за да заприличаш на Мерилин Монро, няма да ти се получи. А дори да си сложиш и силиконови гърди, пак ще си като восъчната ѝ фигура, минала през пожар...

Неколцина от присъстващите в залата господа извърнаха погледи към тях.

- Ричард, говоря сериозно – настоя Блейк.

- Зная. Затова никак не ми е весело. Справих се, разбира се. Но не съм убеден, че идеята ти е добра. Разбирам да си дадеш почивка от работата във фирмата, защо не? Но да се завърнеш във Франция...

- Искам да го направя. Дори ще ти кажа, че това е единственото нещо, което все още ме интересува поне малко.

- Добре, но можеш да го направиш и по друг начин. Трябва да го обмислиш.

- Ти си вторият човек от вчера насам, който ме съветва да мисля. Накрая ще успеете да ми внушите, че ме обзема старческо малоумие.

- Иди да прекараш края на лятото при Сара, тя има чудесно жилище. Има и стая за гости.

- Аз не съм гост.
- Как да ти кажа, Андрю... Да се върнеш във Франция... – Ричард се поколеба, преди да продължи: – Извини ме, че ще бъда пряк, но връщането ти към спомените няма да възкреси Диан.
- Осъзнавам това, повярвай ми. Всеки божи ден.
- Тогава защо го правиш?
- Тук вече не се чувствам на мястото си. Дори си задавам въпроса защо ходя на работа. Не спирам да предъвквам едно и също, да потъвам в съжаления. Стигнал съм дотам, че всяка вечер, когато си лягам, се питам защо все още съществувам.
- На всички ни се е случвало да ни дойде до гуша... – замислено заговори Ричард. – Всеки рано или късно минава през такъв период. Но той приключва. Започни да играеш голф. Ела ни на гости. Мелиса се оплаква, че никога не ни посещаваш. Пристрастила се е към италианската кухня и ще бъде очарована от възможността да те ползва за опитно зайче... Започни да мислиш за нещо друго и ще се почувстваш по-добре. Не за пръв път изпадаш в депресия.
- Този път е различно.
- И какво? Според теб това ли е единственият начин да се справиш с кризата? Тази глупава идея? Говоря ти така, но не съм изненадан от постъпката ти. Сещам се как след дипломирането ни искаше да захвърлиш всичко. Помниш ли? Беше си купил яхта, но се оказа, че тя не се управлява като велосипед, а и те хваща морска болест. Беше я нарекъл „Морски властелин“. Като си помисля, доста претенциозно име. Може би все още е на пристанището в Портсмут, така и не успя да я изведеш оттам...
- При спомена за злополучната придобивка Ричард се разсмя, но смехът му отекна самотно. Физиономията на Блейк бързо го накара да възвърне сериозността си.
- Какво се надяваш да намериш? – запита той. – Имай предвид, че там, където успях да те уредя, никой нищо не знае. Съобразих се с молбата ти да запазя всичко в тайна. Но за тамошните жители това не е игра.
- Така и предполагам.
- Сърцето ме боли, като те гледам, старче. Трябва да излизаш и да се срещаш с хора, а не да търсиш начин да избягаш. Имаш късмет, че си в добро здраве, защото повечето на тази възраст все по-често посещават болницата и се обръщат с малко име към ортопеда – а някои дори и към хирурга си...
- Изобщо не можеш да си представиш какво ми е.
- Не ми говори така, сякаш животът ти е свършил! Нека ти напомня, че разликата ни е само четири месеца...
- Но Мелиса все още е до теб. А аз съм сам. Нямам други близки освен теб. Сара е далече, има свой живот. Аз вече все едно за никого не съществувам...

- Замълчи. Във всеки случай, намерението ти да се върнеш във Франция е голяма глупост. Чудя се за какъв дявол отново се оказвам въввлечен в поредната ти история! Помниш ли първия път? Още нямахме дванайсет години, когато ме накара да се скрием в кофата за боклук, за да изплашим старата баба Морисън.

- Ама тя си беше същинска вещица! – възрази Блейк. – Трябваше нещо да предприемем, тъй като лудото бабе пукаше всички топки, които попадаха в двора ѝ! Окоето ѝ не трепна дори за чисто новата кожена топка на Мат, която бе получил за рождения си ден. Беше взела страха на всички момчета от квартала.

- И никой не пророни сълза, когато я откряха с прекършен врат при стълбището ѝ.

- Сигурен съм, че това е бил коварен заговор на футболните топки. Отмъстили са си, като са я тласнали да се търкулне по стълбите.

- Топките не си признаха! – усмихна се Уорд.

- Е, сега вече могат да признаят, минала е давност – засмя се и Блейк. – Но не мога да си спомня как точно я изплашихме тогава...

- Има си хас да помниш, старче изкуфяло! Боклукчийският камион мина преди нея! И замалко да ни размажат в каросерията за отпадъци!

Цялата сцена изведнъж блесна в съзнанието на Блейк и лицето му се озари:

- Вярно! Бях забравил!

- Добре че си го припомнихме, да се посмеем!

Двамата пригнаха, но смехът на Блейк бързо замря.

- Всичко това е минало – въздъхна той.

- Това е нашето минало, Андрю. Престани да гледаш на нещата така, сякаш вече няма на какво да се надяваш. Там, където се каниш да отидеш, животът също не е никак лесен. Собственичката е вдовица и не искам допълнително да я вкарваш в депресия. Ала щом с такъв инат упорстваш да изпълниш този откачен план, обещавай ми поне да се държиш безупречно и да играеш играта напълно сериозно.

- Нима се съмняваш в мен?

- От човек, способен да се дегизира като собствената си майка, за да извини „сина си“ пред заместник-директора на училището, мога да очаквам и най-лошото...

Есенното очарование на горския път, по който се движеше таксито, не успяваше да освободи Андрю Блейк от завладялата го умора. Денят му бе започнал на зазоряване: стана много рано, за да хване влака за Париж, след него се качи на друг влак за провинцията; после съвсем се обърка сред всички тези хора, говорещи невъобразимо на чуждия език, който той уж добре владееше... Макар вече да пристигаше, едва ли скоро щеше да може да си почине.

- Чудна работа – обади се шофьорът, – вече десет години, откакто карам из този район, а за първи път идвам насам. Дори не знаех, че този път води до някъде. Уж градът е съвсем близо, а сякаш сме потънали вдън гори тилилейски.

„Имението „Бовилие“, на „пътя за „Бовилие“... Адресът не оставяше никакво съмнение за значимостта и репутацията на това място. Асфалтираното шосе се виеше в красива гора с вече ръждавеещи дървета и пръснати тук-там котловинки. На върха на един хребет дърветата се разрешиха, сред тях се появи стена и автомобилът пое покрай нея. Няколко километра по-нататък стената се спускаше към обширна поляна и образуваше широк овал, в чийто център се открояваше величествен портал. Между двете му странични колони, увенчани с изронени от времето каменни лъвове, се издигаше внушителна врата от ковано желязо, декорирана с буквата „Б“. Таксито спря.

- Ето че пристигнахме.

Шофьорът надникна през решетката и изумено възкликна:

- Това тук да не би да е старчески дом?

- Надявам се, че не е...

- Във всеки случай сте късметлия, защото времето е чудесно. Тук при нас късната есен е много приятна.

Андрю плати сметката и излезе от автомобила. Шофьорът измъкна от багажника единствения му куфар, пожела му приятен ден и потегли обратно. Когато колата започна да се отдалечава, Андрю изведнъж се почувства ужасно самотен.

Застана пред решетката и си пое дълбоко дъх. Въздухът беше мек и топъл. Лек ветрец полюляваше сухите треви, които бяха избуяли по главната алея до самия портал. Вероятно не е бил отварян много често. Върху едната колона беше гравирани надпис „Имение Бовилие“. През решетката, в далечината отвъд дърветата, се различаваха очертанията на замък с много островърхи покриви. Отдясно на портала имаше по-малка врата за посетители, които идваха пеш...

Отблясъците на слънцето по стената бяха толкова ярки, че заслепяваха. Андрю забеляза нещо като домофон в неособено добро състояние. Той внимателно натисна бутона. Никакъв отговор. Повтори, но без успех. Тогава се реши да побутне малката решетъчна врата и тя се отвори със скърцане.

Мястото беше необикновено тихо и навяваше мисълта, че е изоставено. Андрю внимателно прихлопна вратата след себе си и тръгна по чакълестата алея. Под стъпките му се разнасяше същият хриплив звук като в градината на чичо му Марк в Пилсбъри. Когато му гостуваше с родителите си, по цял следобед, в продължение на часове, той ходеше по посипаната с чакъл алея само заради удоволствието да чува този наистина необичаен звук.

Блейк вървеше право напред. Отдавна не бе изпитвал тръпката, която обзема човек, попаднал на съвършено непознато място. Запита се дали няма отнякъде да изскочат кучета и с лай да се хвърлят върху него. Макар че си бе

сложил очилата, не виждаше чак толкова добре надалече. Щеше да ги чуе, ако наближат, но какво от това? И бездруго не можеше да тича. Шепнешком започна да си повтаря „Помощ!“ на френски, като се стараеше да заличи английския акцент.

Огромният му куфар тежеше, а по неравната настилка колелцата му бяха безполезни. Паркът се разстилаше до безкрай от двете страни на алеята. Понякога между дърветата за миг се мярваше силуетът на сградата. Когато алеята зави покрай малка горичка от кестенови дървета, Андрю най-после успя да я види в целия ѝ блясък. Беше удивително красив старинен замък от белокаменна зидария и червен кирпич. Конструкцията му беше необичайна, несиметрична, а най-отгоре се извисяваше четвъртита кула, в чиято основа се намираше стълбището към входа. Двете крила на зданието бяха украсени с множество островърхи покривчета и тесни балкончета. На всеки етаж прозорците бяха в различна форма – на приземния те бяха високи, на първия и втория ставаха все по-тесни, а под капандурите бяха съвсем малки и с най-различни размери. Изящно оформените стрехи, с извивки като на арбалет, внасяха допълнително очарование в архитектурния ансамбъл, който не можеше да се сведе до един-единствен стил. В конструкцията на замъка се долавяха влияния от стила на нормандските селски къщи, от неоготиката и дори от вълшебните изображения в приказките...

Андрю се отправи към входа, опитвайки да крачи равномерно. Може би го наблюдаваха, а той добре знаеше колко важно е първото впечатление. Изкачи широките полукръгли стъпала, над които имаше ветрилообразна козирка от матирано стъкло. Преди да даде знак за присъствието си, Андрю спря и поизпъна дрехите си.

Дръпна верижката на камбанката, но се побоя да не би да не е достатъчно силно. Повтори, ала този път твърде рязко и тя прозвуча неочаквано тревожно.

Андрю постоя така известно време и както всеки път, когато му се налагаше да чака, започна да си задава много въпроси. Ами ако бе сгрешил адреса? И ако тази къща е изоставена? С този негов късмет, току-виж намерил собственичката отдавна умряла и спаружена, като мишката, на която се бе натъкнал веднъж в гаража си.

Изведнъж различи някаква сянка през декоративните витражи на входната врата. Някой задвижи заключващия механизъм и отвори. Появи се жена около петдесетте, на вид възпълна, но не и безформена, с тъмна коса, прибрана на конска опашка. Огледа го невъзмутимо от глава до пети.

- Добър ден. Вие ли сте новият иконом?
- Точно така. Имам среща с госпожа Бовилие.
- Влезте. Аз съм готвачката.
- Тя добре ли е?

Ако жената бе отговорила, че господарката ѝ отдавна е умряла и е положена мумифицирана в гаража, Андрю щеше да започне да вярва в предзнаменования.

- Господжата ви очакваше днес на обяд. Останете тук, ще я известя.

След ослепителната светлина в парка му беше необходимо известно време, за да привикне към полумрачния вестибюл. Готвачката се отдалечи. Стъпките ѝ отекваха шумно по плочките на пода, декорирани с флорални мотиви в синьо. Мебелировката наоколо се състоеше от разнородни елементи, които видимо бяха овехтели. След няколко минути жената се завърна, нарушавайки тишината с решителна стъпка.

- Господжата ще ви приеме. Оставете вещите си на диванчето. Желаете ли да пийнете нещо?

- Не сега, благодаря.

- Добре ли пътувахте?

Странно, тези иначе любезни думи прозвучаха доста грубовато.

- Чудесно, благодаря.

Готвачката го поведе към първия етаж по красиви дъбови стълби, които се разполагаха по цялата ширина на четвъртитата кула. Изкачи още няколко стъпала към коридора и почука на първата врата. Когато един глас отвърте ѝ разреши да влезе, тя отвори и се отдръпна встрани, за да пропусне новодошлия.

Завесите бяха спуснати. Госпожа Бовилие седеше зад писалището си. В полумрака се различаваше единствено силуетът ѝ. Тъничък слънчев лъч, който някак бе успял да се промъкне между завесите, осветяваше старателно подредена купчина папки, подложка за писане, един телефон, бронзова статуетка на балерина и порцеланова перодръжка.

Тя стана и протегна ръка.

- Вие сте господин Блейк, нали така?

- На вашите услуги, госпожо. Радвам се да се запознаем.

Андрю хвана дланта ѝ. Тя трепереше. Господарката на дома се върна отново в креслото си и му даде знак да седне на капитонирания стол точно срещу нея. Седалката му беше толкова ниска, че макар и едър мъж, Блейк се оказа седнал по-ниско от събеседничката си.

- Обезпокоих се от закъснението ви, но не разполагахме с номера на мобилния ви телефон, за да ви се обадим.

- Много съжалявам, трябваше да ви го дам предварително. Вероятно съм объркал часа на връзката ми от Париж дотук...

- Да забравим това – прекъсна го тя. – Имате отлични препоръки и бях горещо посъветвана да ви наема. Ето защо ви назначавам на изпитателен срок за четири месеца. Това означава до началото на идната година.

- Благодаря, госпожо.

Въпреки липсата на светлина Блейк можа да установи, че новата му работодателка е с безупречна прическа, държи главата си гордо вдигната и

жестовите ѝ са съвършено премерени. И все пак в държанието ѝ проличаваше известна умора. Нейният мелодичен и овладян глас звучеше много по-младежки, отколкото бе присъщо за годините ѝ – Ричард му бе споменал, че разликата във възрастта им е само няколко месеца.

- Доколкото разбрах, познавате Франция – отбеляза тя.

- Имал съм възможност да пребивавам често тук. Жена ми беше френцуйка. Не съм се връщал, откакто тя почина.

- Много съжалявам.

Тя продължи без никакъв преход:

- Одил, с която вече се запознахте, ще ви обясни как е организирано домакинството и какви ще бъдат задълженията ви. Не искам от вас да носите униформа, но риза с вратовръзка е задължително. Всеки понеделник ще ползвате почивен ден. Особено държа на точността. Ще се уверите, че сте попаднали в спокоен дом, не приемаме много гости. А сега ще ви помоля да си вървите, защото ме очакват други задължения. Ако имате въпроси, обърнете се към готвачката.

- Добре, госпожо.

Андрю стана, за да се оттегли. Тъкмо щеше да излезе, когато госпожа Бовилие го повика:

- Господин Блейк?

- Да, госпожо.

- Днес бяхте посрещнат в замъка през централния вход. Това е за първи и последен път. Обслужващият персонал използва западния служебен вход, или най-често – входа за кухнята отзад.

Андрю пое удара, без да трепне.

- Ще го запомня, госпожо.